

Cauza C-174/06

Ministero delle Finanze – Ufficio IVA di Milano

împotriva

CO.GE. P. Srl

(cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Corte suprema di cassazione)

„A șasea directivă — TVA — Operațiuni scutite — Închiriere de bunuri imobile — Bun domenal”

Sumarul hotărârii

Dispoziții fiscale — Armonizarea legislațiilor — Impozite pe cifra de afaceri — Sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată — Scutiri prevăzute de A șasea directivă

[Directiva 77/388 a Consiliului, art. 13 secțiunea B lit. (b)]

Articolul 13 secțiunea B litera (b) din A șasea directivă 77/388/CEE privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri trebuie interpretat în sensul că un raport juridic în cadrul căruia se acordă unei persoane dreptul de ocupare și de folosință, chiar și în mod exclusiv, a unui bun public, respectiv zone din domeniul maritim, pe o durată determinată și în schimbul unei remunerații, intră în sfera de aplicare a noțiunii „închiriere de bunuri imobile” în sensul articolului menționat. Într-adevăr, caracteristica fundamentală a unui astfel de raport juridic, comun pentru închirierea de bunuri imobile, o reprezintă punerea la dispoziție a unei suprafețe, respectiv a unei părți din domeniul maritim, în schimbul unei remunerații, cocontractantului fiindu-i garantat dreptul de ocupare sau de folosință a acestei suprafețe și de a exclude orice altă persoană de la beneficiul unui astfel de drept. În consecință, respectarea principiului nediscriminării în ceea ce privește taxa pe valoare adăugată, precum și cerința aplicării coerente a dispozițiilor din A șasea directivă, în special cele referitoare la scutiri, determină asimilarea acestui raport unei închirieri de bunuri imobile în sensul articolului 13 secțiunea B litera (b) din directiva menționată.

(a se vedea punctele 34-36 și dispozitivul)

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a doua)

25 octombrie 2007(*)

„A șasea directivă – TVA – Operațiuni scutite – Închiriere de bunuri imobile – Bun domenal”

În cauza C-174/06,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulat în temeiul articolului 234 CE de Corte suprema di cassazione (Italia), prin Decizia din 13 ianuarie 2006, primit de Curte la 3 aprilie 2006, în procedura

Ministero delle Finanze – Ufficio IVA di Milano

împotriva

CO.GE. P. Srl,

CURTEA (Camera a doua),

compus din domnul C. W. A. Timmermans, președinte de cameră, domnii K. Schiemann, J. Makarczyk (raportor), J.-C. Bonichot și doamna C. Toader, judecători,

avocat general: domnul D. Ruiz-Jarabo Colomer,

grefier: domnul R. Grass,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Republica Italiană, de domnul S. Fiorentino, în calitate de agent;
- pentru Comisia Comunităților Europene, de domnul A. Aresu și de doamna M. Afonso, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luat după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea articolului 13 secțiunea B litera (b) din A șasea directivă 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri – sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare (JO L 145, p. 1, denumită în continuare „A șasea directivă”).

2 Această întrebare a fost formulată în cadrul unui litigiu între Ministero delle Finanze – Ufficio IVA di Milano (denumit în continuare „Ufficio”), pe de o parte, și societatea cu răspundere limitată CO.GE. P., care desfășoară o activitate de prelucrare și de amestecare de derivați din petrol (denumită în continuare „CO.GE. P.”), pe de altă parte, cu privire la legalitatea, din punct de vedere fiscal, a facturilor privind taxa pe valoarea adăugată (denumită în continuare „TVA”) emise în privința sa de Consorzio Autonomo del Porto di Genova (Consorțiul Autonom din Portul Genova, denumit în continuare „consorțiul”) pentru concesionarea de zone din domeniul public maritim destinate depozitării, producerii și manipulării uleiurilor minerale.

Cadrul juridic

Reglementarea comunitară

3 Potrivit celui de al unsprezecelea considerent, A 7asea directiv7 vizeaz7 în special stabilirea unei liste comune de scutiri de TVA, astfel încât resursele proprii ale Comunit7ii s7 poat7 fi colectate în mod unitar în toate statele membre.

4 Potrivit articolului 2 alineatul (1) din A 7asea directiv7, sunt supuse TVA7ului „livr7rile de bunuri 7i prest7rile de servicii efectuate cu titlu oneros pe teritoriul 77rii de c7tre o persoan7 impozabil7 care ac7ioneaz7 ca atare”. [traducere neoficial7]

5 Articolul 4 alineatele (1), (2) 7i (5) din directiva men7ionat7 prevede:

„(1) «Persoan7 impozabil7» înseamn7 orice persoan7 care, în mod independent, desf7oar7 în orice loc orice activitate economic7 men7ionat7 la alineatul (2), indiferent de scopul sau rezultatele activit77ii respective.

(2) Activit77ile economice men7ionate la alineatul (1) cuprind toate activit77ile produc7torilor, comercian7ilor sau persoanelor care presteaz7 servicii, inclusiv activit77ile miniere 7i activit77ile agricole 7i activit77ile prestate în cadrul profesiunilor liberale. Exploatarea bunurilor corporale sau necorporale în scopul ob7inerii de venituri cu caracter de continuitate este de asemenea considerat7 activitate economic7.

[...]

(5) Statele, autorit77ile regionale 7i locale 7i alte organisme de drept public nu sunt considerate persoane impozabile pentru activit77ile sau opera7iunile în care se angajeaz7 ca autorit77i publice, chiar 7i atunci când colecteaz7 taxe, redeven7e contribu7ii sau pl77i în leg7tur7 cu activit77i sau opera7iuni.

Cu toate acestea, atunci când se angajeaz7 în asemenea activit77i sau opera7iuni, ele sunt considerate persoane impozabile pentru activit77ile sau opera7iunile respective în m7sura în care calitatea lor de persoane neimpozabile determin7 denatur7ri semnificative ale concuren7ei.

În orice caz, aceste organisme sunt considerate persoane impozabile în ceea ce prive7te activit77ile cuprinse în lista din anexa D, cu condi7ia ca aceste activit77i s7 nu fie efectuate la scar7 neglijabil7.

Statele membre pot considera activit77ile acestor organisme care sunt scutite în temeiul articolului 13 sau 28 activit77i în care acestea sunt implicate ca autorit77i publice”. [traducere neoficial7]

6 Articolul 13 sec7iunea B litera (b) din A 7asea directiv7, care figureaz7 în titlul X din directiv7, intitulat „Scutiri”, prevede:

„F7r7 a aduce atingere altor dispozi7ii comunitare, statele membre scutesc, în anumite condi7ii pe care acestea le stabilesc în scopul de a asigura aplicarea corect7 7i direct7 a scutirilor de mai jos 7i de a preveni orice posibil7 evaziune, fraud7 sau abuz:

[...]

(b) leasingul sau închirierea bunurilor imobile, cu excep7ia:

1. ofertei de cazare, conform legisla7iei statelor membre, în sectorul hotelier sau în sectoare cu func7ie similar7, inclusiv a caz7rii în tabere de vacan77 sau pe terenuri amenajate pentru a fi utilizate ca locuri de camping;

2. închirierii de clădiri și de terenuri pentru parcare a vehiculelor;
3. închirierii de echipamente și de mecanisme instalate definitiv;
4. închirierii de case de bani.

Statele membre pot include și alte scutiri în sfera de aplicare a acestei scutiri”. [traducere neoficial?]

Reglementarea națională

7 Articolul 1 din Decretul nr. 633 al Președintelui Republicii din 26 octombrie 1972, care instituie și guvernează taxa pe valoarea adăugată, prevede următoarele:

„Taxa pe valoarea adăugată se aplică livrărilor de bunuri și prestațiilor de servicii desfășurate pe teritoriul statului în cadrul funcționării unei întreprinderi sau în cadrul exercitării unui meșteșug ori a unei profesii și importurilor, indiferent de persoana care le efectuează.”

8 Conform articolului 10 alineatul (8) din decretul menționat, astfel cum a fost modificat prin articolul 35 bis din Decretul/lege nr. 69 din 2 martie 1989, devenit, după modificări, Legea nr. 154 din 27 aprilie 1989, sunt scutite de taxă închirierile fără caracter financiar și contractele de închiriere, precum și transferurile, rezoluțiunile și prorogarea acestora, având ca obiect terenuri și exploatarea agricolă, alte zone decât cele destinate parcurii vehiculelor, [...] construcțiile, inclusiv dependințele, șeptelurile și, în general, bunurile mobile utilizate în mod durabil la deservirea imobilelor, închiriate sau oferite spre închiriere, cu excepția instrumentelor care, prin caracteristicile acestora, nu pot face obiectul altor utilizări fără transformări radicale și a celor care sunt destinate folosirii curente civile oferite spre închiriere întreprinderilor care le-au construit în scopul vânzării.

9 Articolul 36 din Codul de navigație, aprobat prin Decretul regal nr. 327 (Codice della navigazione approvato con Regio decreto n. 327) din 30 martie 1942 (*Gazzetta ufficiale* nr. 93 din 18 aprilie 1942, ediție specială), prevede că administrația maritimă poate concesiona, sub rezerva necesităților de folosință publică, ocuparea și folosința, chiar și în mod exclusiv, a bunurilor domeniului și a zonelor maritime teritoriale pe durată determinată.

Acțiunea principală și întrebarea preliminară

10 Prin considerarea concesiunii zonelor din domeniul maritim ca fiind operațiuni care nu sunt supuse la plata TVA-ului, consorțiul a emis în privința CO.GE. P. facturi fără să aplice TVA-ul. În schimb, administrația fiscală a notificat acestei societăți decizii de rectificare a TVA-ului pentru perioada 1991-1993.

11 Prin acțiunea introdusă la 30 mai 1996 la Commissione tributaria di primo grado di Milano (jurisdicție fiscală de primă instanță din Milano), CO.GE. P. a atacat deciziile de rectificare susmenționate, contestând supunerea la plata TVA-ului a serviciilor furnizate de consorțiu, în special din cauza lipsei condițiilor de aplicare a TVA-ului.

12 Prin Hotărârea din 19 noiembrie 1996, instanța sesizată a admis această acțiune.

13 Împotriva acestei hotărâri, Ufficio a declarat apel la 2 februarie 1998, pentru motivul că operațiunile realizate trebuiau supuse la plata TVA-ului în calitate de servicii prestate în desfășurarea unei activități economice.

14 Prin Hotărârea din 20 septembrie și din 20 octombrie 1999, Commissione tributaria regionale della Lombardia (instanță fiscală regională) a respins apelul, admitând teza CO.GE. P. potrivit căreia concesiunile de bunuri din domeniul public, spre deosebire de închirierile propriu-zise de imobile, nu ar putea fi considerate nici transferuri de bunuri, nici prestări de servicii în sensul legislației în materie de TVA și, în consecință, nu ar trebui supuse la plata TVA-ului.

15 Prin actul depus la 13 martie 2000, Ufficio a formulat recurs la instanța de trimitere.

16 În fața acestei din urmă instanțe, Ufficio a susținut că, în mod incontestabil, consorțiul este o instituție publică cu caracter economic.

17 Ufficio a susținut de asemenea că actul de concesiune, chiar dacă presupune o putere discreționară a cărei natură intră în sfera dreptului public, apăsarea totuși încheiat în cadrul desfășurării de activități economice și comerciale în scopul de a obține veniturile constituite din taxele destinate desfășurării activității economice a instituției publice. De altfel, concesiunea unui depozit de coastă pentru depozitarea de uleiuri minerale, cum este cazul în acțiunea principală, nu răspunde unui interes general sau unei utilități publice, ci unor obiective pur economice.

18 Instanța de trimitere remarcă în această privință că, în opinia administrației fiscale italiene, atunci când concesiunea este acordată, precum în cauza din acțiunea principală, de o instituție portuară, iar nu de autoritatea maritimă, un astfel de act este considerat ca intrând în sfera desfășurării de activități economice și comerciale datorită caracterului industrial și comercial al acestei instituții.

19 Instanța de trimitere face, în acest sens, precizări cu privire la anumite elemente din dreptul național.

20 Astfel, instanța subliniază că, deși raportul dintre concedent și concesionar reprezintă un act administrativ de autoritate, unilateral și discreționar, acesta presupune în mod obligatoriu o manifestare de voință din partea persoanei interesate în vederea obținerii concesiunii. Reglementarea raporturilor dintre organismul concedent și concesionar se realizează printr-o convenție bilaterală.

21 Pe de altă parte, instanța de trimitere exclude faptul că, în sistemul de drept național, concesiunile privind bunuri din domeniul portuar pot fi considerate „servicii portuare”.

22 În sfârșit, din decizia de trimitere rezultă că, potrivit jurisprudenței Corte suprema di cassazione (Hotărârea nr. 6281 din 26 mai 1992 și Hotărârea nr. 10097 din 25 iulie 2001), în pofida naturii lor administrative, actele de concesiune de bunuri domeniale, atunci când emană de la instituții publice portuare, nu sunt asimilabile modelului de concesiune de drept public care conferă dreptul de folosință exclusivă asupra unor astfel de bunuri. Într-adevăr, în măsura în care actele menționate se înscriu în sfera activității economice desfășurate de instituțiile amintite, acestea sunt în mod expres asimilate contractelor de închiriere de bunuri imobile, în pofida regimului lor juridic distinct. Rezultă că aceste concesiuni de bunuri domeniale trebuie considerate operațiuni cărora li se aplică TVA-ul.

23 În aceste condiții, Corte suprema di cassazione a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Reprezintă un caz de închiriere de bunuri imobile scutit de TVA în sensul articolului 13 secțiunea B litera (b) din Așasea directivă acordarea către o persoană a dreptului de folosință a unui bun public, chiar și în mod exclusiv, fără a presta un serviciu cu caracter predominant în raport cu

autoriza?ia pentru aceast? folosin??, pe durat? determinat? ?i în schimbul unei remunera?ii inferioare valorii bunului care, la cererea persoanei interesate, se materializeaz? mai degrab? prin adoptarea unui act administrativ de c?tre o institu?ie public? care desf??oar? o activitate industrial? sau comercial?, cum este cazul concesiunii de bunuri domeniiale, reglementat? de dreptul na?ional, decât printr?un contract?”

Cu privire la întrebarea preliminar?

24 Cu titlu introductiv, trebuie observat c? din decizia de trimitere rezult? c? acest consor?iu este o institu?ie public? cu caracter economic ce ac?ioneaz?, în ceea ce prive?te administrarea bunurilor domeniiale care îi sunt încredin?ate, nu în numele ?i pe seama statului, care r?mâne proprietarul acestor bunuri, ci în nume propriu, în m?sura în care administreaz? aceste bunuri în special prin adoptarea de decizii autonome.

25 Astfel, în ceea ce prive?te consor?iul, nu sunt îndeplinite condi?iile cumulative cerute pentru a putea aplica norma privind lipsa supunerii la plata TVA?ului, care figureaz? la articolul 4 alineatul (5) primul paragraf din A ?asea directiv?, ?i anume desf??urarea de activit??i de c?tre un organism public ?i desf??urarea de activit??i în care se angajeaz? în calitate de autoritate public? (a se vedea în acest sens Hot?rârea din 14 decembrie 2000, Fazenda Pública, C?446/98, Rec., p. I?11435, punctul 15).

26 În ceea ce prive?te problema dac? raportul juridic în cauz? în ac?iunea principal? intr? în sfera de aplicare a no?iunii „închiriere de bunuri imobile” în sensul articolului 13 sec?iunea B litera (b) din A ?asea directiv?, trebuie amintit în primul rând c?, potrivit unei jurispruden?e constante, scutirile prev?zute la articolul 13 din directiva men?ionat? constituie no?iuni autonome de drept comunitar ?i, de aceea, trebuie s? primeasc? o defini?ie comunitar? (a se vedea Hot?rârea din 12 iunie 2003, Sinclair Collis, C?275/01, Rec., p. I?5965, punctul 22, Hot?rârea din 18 noiembrie 2004, Temco Europe, C?284/03, Rec., p. I?11237, punctul 16, ?i Hot?rârea din 3 martie 2005, Fonden Marselisborg Lystbådehavn, C?428/02, Rec., p. I?1527, punctul 27).

27 În al doilea rând, termenii folosi?i pentru a desemna scutirile men?ionate la articolul 13 din A ?asea directiv? sunt de strict? interpretare, dat fiind c? acestea constituie derog?ri de la principiul general potrivit c?ruia TVA?ul este perceput pentru fiecare prestare de serviciu efectuat? cu titlu oneros de c?tre o persoan? impozabil? (a se vedea în special Hot?rârea din 12 septembrie 2000, Comisia/Irlanda, C?358/97, Rec., p. I?6301, punctul 52, Hot?rârea din 18 ianuarie 2001, Stockholm Lindöpark, C?150/99, Rec., p. I?493, punctul 25, ?i Hot?rârea Sinclair Collis, citat? anterior, punctul 23).

28 Totu?i, aceast? norm? de strict? interpretare nu semnific? faptul c? termenii utiliza?i pentru a defini scutirile trebuie s? fie interpreta?i într?un mod care le?ar priva de efecte (a se vedea Hot?rârea Temco Europe, citat? anterior, punctul 17).

29 În al treilea rând, trebuie constatat c? articolul 13 sec?iunea B litera (b) din A ?asea directiv? nu define?te no?iunea „închiriere” ?i nici nu face trimitere la defini?iile adoptate în acest sens de legisla?iile statelor membre (a se vedea Hot?rârea din 4 octombrie 2001, „Goed Wonen”, C?326/99, Rec., p. I?6831, punctul 44).

30 Prin urmare, dispozi?ia amintit? trebuie interpretat? în lumina contextului în care se înscrie, a finalit??ilor ?i a economiei Celei de a ?asea directive, ?inând cont în special de *ratio legis* a scutirii prev?zute (a se vedea în acest sens Hot?rârile „Goed Wonen”, punctul 50, ?i Fonden Marselisborg Lystbådehavn, punctul 28, citate anterior).

31 Curtea a precizat în jurispruden?a sa c? închirierea de bunuri imobile în sensul articolului 13

secțiunea B litera (b) din A 7/asea directivă constă, în esență, în dreptul pe care locatorul îl acordă locatarului, în schimbul unei remunerații și pe o durată determinată, de a ocupa un imobil ca și cum ar fi proprietarul acestuia și de a exclude orice altă persoană de la beneficiul unui astfel de drept (a se vedea în acest sens Hotărârea „Goed Wonen”, citată anterior, punctul 55, Hotărârea din 9 octombrie 2001, *Mirror Group*, C-409/98, Rec., p. I-7175, punctul 31, Hotărârea din 8 mai 2003, *Seeling*, C-269/00, Rec., p. I-4101, punctul 49, și Hotărârea *Temco Europe*, citată anterior, punctul 19).

32 În acțiunea principală, este în discuție un raport juridic în cadrul căruia se acordă unei societăți dreptul de a ocupa și de a folosi, chiar și în mod exclusiv, zone din domeniul maritim, respectiv un antrepozit de coastă destinat depozitării, producției și manipulării uleiurilor minerale, pe o durată determinată și în schimbul unei remunerații inferioare valorii bunului.

33 Având în vedere conținutul acestuia, un astfel de raport este similar unui contract ce intră în sfera activităților cu caracter industrial și comercial ale consorțiului.

34 Întrădevăr, trebuie subliniat că o caracteristică fundamentală a raportului amintit, comună pentru închirierea de bunuri imobile, o reprezintă punerea la dispoziție a unei suprafețe, respectiv a unei părți din domeniul maritim, în schimbul unei remunerații, cocontractantului fiindu-i garantat dreptul de ocupare sau de folosință a acestei suprafețe și de a exclude orice altă persoană de la beneficiul unui astfel de drept.

35 În consecință, respectarea principiului nediscriminării în ceea ce privește TVA-ul, precum și cerința aplicării coerente a dispozițiilor din A 7/asea directivă, în special cele referitoare la scutiri, determină asimilarea unui astfel de raport precum cel în cauză în acțiunea principală unei închirieri de bunuri imobile în sensul articolului 13 secțiunea B litera (b) din directiva menționată.

36 Având în vedere cele de mai sus, trebuie să se răspundă la întrebarea adresată că articolul 13 secțiunea B litera (b) din A 7/asea directivă trebuie interpretat în sensul că un raport juridic, precum cel în cauză în acțiunea principală, în cadrul căruia se acordă unei persoane dreptul de ocupare și de folosință, chiar și în mod exclusiv, a unui bun public, respectiv zone din domeniul maritim, pe o durată determinată și în schimbul unei remunerații, intră în sfera de aplicare a noțiunii „închiriere de bunuri imobile” în sensul articolului menționat.

Cu privire la cheltuielile de judecată

37 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a doua) declară:

Articolul 13 secțiunea B litera (b) din A 7/asea directivă 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri – sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare trebuie interpretat în sensul că un raport juridic, precum cel în cauză în acțiunea principală, în cadrul căruia se acordă unei persoane dreptul de ocupare și de folosință, chiar și în mod exclusiv, a unui bun public, respectiv zone din domeniul maritim, pe o durată determinată și în schimbul unei remunerații, intră în sfera de aplicare a noțiunii „închiriere de bunuri imobile” în sensul articolului menționat.

Semnături

* Limba de procedură: italiana.